

VIII. O DŮVODECH INKARNACE NEJVYŠŠÍHO NA PLANETĚ ZEMI VE FORMĚ A PROJEVOVÁNÍ SE JEŽÍŠE KRISTA

Výtah z knihy „Hlavní ideje Nového zjevení“, str. 50 - 60, VIII.

Většina praktikujících křesťanů na Zemi má nějakou vágní obecnou představu o tom, kdo je Ježíš Kristus a proč se inkaroval na tuto planetu. Avšak tyto představy jsou buď neúplné, nebo zcela zkreslené.

Nejobvyklejším názorem, který v tomto ohledu mnozí křesťané vyznávají je ten, že Adam a Eva v zahradě Eden porušili smlouvu, odpadli od milosti svého Stvořitele a svým hříšným činem zahájili divoký zmatek všech zel a nepravd, které napevno ustanovily panování negativního stavu a počaly jsoucno a bytí pekel. Stvořitel, mající soucit s lidstvem, tedy na tento svět seslal svého jednorozeného Syna – Ježíše Krista, aby obětováním svého života na kříži za hříchy lidstva tuto od lidí sňal a poskytl jim příležitost, aby své hříchy smyli Jeho krví, kterou prolil na kříži, a dal jim tak příležitost ke spasení aktem přijetí Ježíše Krista jako Spasitele lidstva, Jenž byl samotným tímto aktem s to uklidnit hněv Boha - Otce.

Tato či obdobná pojetí poslání Ježíše Krista na této Zemi převažují mezi mnoha křesťany. Přesto, jak už zdůraznil Swedenborg ve svých vynikajících spisech, toto nebyl jeden z hlavních důvodů pro to, že se Nejvyšší inkaroval na planetu Zemi ve formě Ježíše Krista.

Některé z těchto pravých důvodů byly zjeveny skrze Swedenborga a prostřednictvím zápisů zaznamenaných v různých knihách autora této knihy.

Abychom měli lepší pochopení a jasnost v tom, jaké jsou hlavní důvody inkarnace Ježíše Krista na této Zemi, budou shrnuty a zjeveny v následujících bodech:

1. Před tím, než se dovolilo negativnímu stavu se aktivovat a uvést do dominance v čase a prostoru, bylo tak učiněno za následujících podmínek:

Nejvyšší učinil slib všem dobrovolným účastníkům v negativním stavu a všem, kdo byli zfabrikováni z idejí negativního stavu, že On/Ona Sám/Sama podstoupí dobrovolnou inkarnaci v čase a prostoru a plně se vystaví negativnímu stavu za účelem vydláždění cesty ven z negativního stavu pro každého, čímž se tedy stane Spasitelem všech, kteří se stanou ztracenými ve zlech a nepravdách produkovaných negativním stavem.

Jak se zdůrazňuje v některých jiných knihách autora, aby se učinil negativní stav reálným (za účelem ilustrace jeho pravé povahy), je nutné, aby ho někdo chtěl a ztotožnil se s ním. Jsoucno a bytí negativního stavu se, jako vše ostatní odvozuje a závisí na něčí vůli a ztotožňování se. Nic nemůže existovat mimo sebeuvědomělou sentientní mysl. Takže aktivace negativního stavu zcela závisí na volní produkci, přijetí a ztotožnění se s tím, že se k němu vyvine silná oddanost. Pokud se nevyvine hluboká láska k negativnímu stavu, ten má jen velmi malou možnost pro svou manifestaci a přežití.

Nejvíce účastníků v negativním stavu, obzvláště ti, kdo byli zfabrikováni z idejí čisté

negativity, hluboce milují a zbožňují buď veškerý negativní stav, nebo některé jeho aspekty. Rozsah lásky k negativnímu stavu je určen rozsahem praktikování nebo žití toho, co je negativní, zlé a falešné. Taková láska odpuzuje každou jinou formu či kondici života.

Jakmile si někdo zamiluje negativní stav, bez ohledu na jeho formu a projev, skrze tento proces tohoto milování se negativní stav stává jediným možným a dostupným zdrojem vlastního života. Z takového rozpoložení nemůže povstát žádný pocit nebo potřeba nějaké změny nebo odstranění negativního stavu z vlastního života. Odstranit za těchto okolností negativní stav z vlastního života se fakticky rovná eliminaci vlastního života.

Tato situace je jedinou možnou pro aktivaci negativního stavu. Všichni dobrovolníci v něm si před tím, než souhlasili stát se těmito dobrovolníky, uvědomovali tento krajně nebezpečný požadavek a podmínku, za jakých by se mohl negativní stav aktivovat. Každý si uvědomoval nejenom nebezpečí, ale i nutnost ztratit se pozitivnímu stavu, nemít žádné vzpomínky na volby učiněné v tomto ohledu a nemít žádnou schopnost dostat se ven z negativního stavu dle své vlastní vůle.

Je zřejmé, že je zcela nemožné dostat se ven z negativního stavu vlastní vůlí, kvůli prostému důvodu, že vůlí každého dobrovolníka je být negativní. Vždyť to je to, pro co se dobrovolník dobrovolně rozhodl. Jak by se kdo mohl dostat ven z negativního stavu, jestliže ho chce a miluje, identifikuje se s ním a považuje ho za zdroj svého života? Za takové situace a s takovým postojem se jeden stává v negativnímu stavu zcela ztraceným bez jakýkoli touhy po tom či proveditelností toho, aby se sám od sebe z něho ven.

Jestliže by se tomuto rozpoložení dovolilo přetrvávat, nikdo v negativním stavu by navěky nechtěl z něho vyjít ven. To by znamenalo, že by negativní stav se všemi svými ukrutnostmi a ošklivostmi navždy musel být i existovat do věčnosti. To by také znamenalo, že negativní stav by, bez jeho omezování nakonec ovládl veškeré Stvoření a veškeré Stvoření by v zevním smyslu bylo zničeno, neboť nejzazším cílem negativního stavu je zničení veškerého Stvoření Nejvyššího.

Z tohoto důvodu bylo nutné, aby Stvořitel Sám učinil slib, že všem dobrovolníkům a těm, kdo jsou zfabrikováni z idejí pekel, a těm, kdo se stali aktivátory a zvěčňovateli negativního stavu, bude v jednom bodě času a prostoru živým a konkrétním příkladem ukázána cesta ven z negativního stavu.

Takové poslání a pověření - ukázat živým a konkrétním příkladem cestu ven z negativního stavu - je možno provést jen tomu, kdo je Absolutně pozitivní a neobsahuje žádnou negativitu či relativitu. Nikdo jiný než Nejvyšší by nebyl s to provést toto poslání, protože nikdo jiný než Nejvyšší není Absolutně pozitivní. Poslat do negativního stavu někoho, kdo není absolutní, ale je relativní a stvořený znamená ohrozit toto poslání, protože negativní stav byl počat a uveden do dominance z pozice této relativnosti k Absolutnu. Takže takový akt spasení lidí z negativního stavu by byl jen relativním a neměl by žádnou Absolutní hodnotu. Takže každý v negativním stavu by se nakonec snažil vrátit zpět do negativního stavu.

Spasení lidí z negativního stavu lze logicky započít jen ze stavu, který je Absolutně pozitivní a nelze jej zamořit relativitou, z níž negativní stav pochází. Stav zahájení něčeho nemůže být zároveň stavem eliminace tohoto něčeho, protože v relativní kondici není žádná motivace k tomu, aby se dal popud k eliminaci něčeho, co je tímto něčím produkováno.

Takže ve Své Absolutní lásce a Moudrosti, Soucitu a Empatii, dovolující aktivaci negativního stavu za účelem důležitého duchovního poučení, Nejvyšší slíbil, že se dobrovolně podvolí k tomuto životnímu a důležitému poslání a stane se Spasitelem veškerého Stvoření od spárů a rakoviny negativního stavu. Proto se Nejvyšší inkarnoval na planetu Zemi ve formě Ježíše Krista, aby splnil tento důležitý, kritický a životní slib Svému Stvoření.

2. Původní aktivátoři negativního stavu, kteří bytí nazváni pseudotvůrci, se aktem této aktivace stali neodmítkovatelnými a nepochybnými mistry, pány a vládci negativního stavu. Majíce neobvykle ohromné poznatky o principech Stvoření a pozitivního stavu, použili toto poznání k postupnému ovládnutí veškerého Stvoření. Krok za krokem uspěli v této snaze až do bodu, kdy započali ovládat nejenom zónu vymístění do níž původně vypadli, ale taktéž veškeré intermediální světy a první oblasti nebes. Aby toho dosáhli, potřebovali nějak přimět a přesvědčit Samého/Samou Nejvyššího, aby se jim podvolil se slibem, že odevzdají pod Jeho/Její kontrolu vše, co do té doby bylo pod jejich vládou. Celá záležitost převzetí vlády se v době inkarnace Ježíše Krista odvíjela okolo pokušení Nejvyššího ve formě Ježíše Krista, aby přenechal Svou pozici vládcům negativního stavu.

Aby se přivodil konec panování pseudotvůrců, bylo pro Nejvyššího nutné dovolit, aby se taková pokušení vůči Němu odehrála. Důvod tohoto dovolení spočívá ve faktu, že pokud se konkrétně a zkušenostně nezobrazí to, že Absolutní pozitivní stav Nejvyššího nemůže být sveden k podlehnutí pokušením negativního stavu, nikdo jiný z pozice negativního stavu nemůže poznat, že je nejen možné, ale i absolutně nutné odolat pokušením negativního stavu. Tato situace se pěkně odráží v Evangelii dle Matouše, kapitola 4, verše 1-11 a u Lukáše, kapitola 4, verše 1-13.

Avšak pokušení Nejvyššího - v Jeho/Jejím Absolutním stavu a v kondici bytí Absolutně pozitivním - někým a něčím, co je samo o sobě a sebou relativní, a tudíž negativní, je nemožností. Jestliže by se dovolilo, aby se taková snaha o pokušení odehrála, nikdo zúčastněný v této snaze pokoušet Nejvyššího by nebyl s to přežít ani na zlomek vteřiny. Přítomnost Absolutního stavu samou svou povahou stráví beze stopy vše, co nepochází z Jeho Absolutního zdroje. Absolutní stav je všezahrnující. Cokoli je tomuto vše zahrnujícímu Absolutnímu stavu cizí, přestává existovat, neboť to nepochází z pravého Jsoucná a Bytí.

Toto je jeden z hlavních důvodů, proč původní aktivátoři negativního stavu byli v okamžiku jeho aktivace vyvrženi do zóny vymístění neboli do takového stavu úplné separace od Absolutního zdroje. V zóně vymístění nebyla v té době žádná přímá přítomnost Absolutního stavu Nejvyššího. Přítomnost Nejvyššího zde byla u každého jen nepřímá v jeho vůli být negativní. Aby se ale lidem ukázala cesta ven ze zóny vymístění a negativního stavu, bylo pro Absolutní pozitivní stav nutné, aby vstoupil do stavu negativního a byl jím pokoušen, aby se navěky zastavila tato úspěšná expanze pseudotvůrců.

Je třeba si zapamatovat, že v době inkarnace Ježíše Krista na této planetě ovládali pseudotvůrci a jejich negativní stav nejen plně zónu vymístění, ale měli také úspěch při ovládnutí nebes. Takže situace v té době byla taková, že negativní stav převládal a, jak již Swedenborg naznačil, byla smrtelně ohrožena rovnováha, řád a svoboda stvoření. A protože opětovné nastolení rovnováhy a řádu je možné pouze ze stavu Absolutní rovnováhy a Absolutního řádu, bylo pro Nejvyššího nutné, aby se Sám/Sama ve formě Ježíše Krista inkarnoval na této planetě, zakusil fyzická pekla, vstoupil do pekel pseudotvůrců, stáhl je z veškerého Stvoření, uzavřel je, izoloval od zbytku Stvoření, odstranil jejich panování, a přímý vliv na Stvoření, odstranil jejich

pozici nepochybné vlády, uváděje/uvádějíc každého do řádu a rovnováhy, podřizuje/podřizujíc si všechna pekla a uváděje/uvádějíc je všechna pod Svou vládou.

V tomto bodě je nutné si uvědomit, že aby Nejvyšší byl schopen vstoupit do pekel, aniž by nikoho z těch, kdo byli v peklech, nezničil, bylo pro Něj/Ni nutné přijmout fyzickou formu původně zfabrikovanou pseudotvůrci, v níž by mohl být pseudotvůrci pokoušen a kterážto forma by mohla fyzicky zemřít. Toto je jediný způsob, jak vstoupit do pekel. Bez zmírnění Své Slávy, kterou charakterizuje Absolutní stav Nejvyššího, by nikdo v peklech nemohl přežít Jeho/Její přítomnost. Protože Nejvyšší ale se Sebou vzal Své lidské tělo - původní fabrikát pseudotvůrců, byl s to vstoupit do pekel v tom, co souvztaží s pozemským fyzickým tělem, a provést Své poslání, aniž by někoho v tomto procesu zničil. Toto je jeden z hlavních důvodů, proč Nejvyšší ve formě Ježíše Krista dobrovolně inkarnoval na planetu Zemi.

3. V době inkarnace Ježíše Krista na planetu Zemi nikdo v negativním stavu neměl žádnou vhodnou znalost způsobů a prostředků, jak se z něj dostat ven. Ale nejenom to, nikdo, nebo jen velmi málo, neprokázal touhu dostat se ven z negativního stavu. Lidé převážně věřili jen v pozemský, materiální, tělesný typ života, a proto vložili veškeré své snahy do prodlužování svého pozemského života přímo nebo nepřímo skrze své potomstvo.

Tato situace byla následkem faktu, že v té době negativní stav bezkonkurenčně převládal a jeho panství na této planetě vzkvétalo. Za těchto podmínek neměli lidé žádné náležité ideje o pravé povaze negativního stavu, hříchů, zel či nepravd a jejich ohavností a ošklivostí. Jako takové je brali jako nutné zdroje života, činíce je náležitými, žádoucími dobrými. Avšak nebezpečí této situace bylo takové, že tentýž postoj se začal ustanovovat v intermediálním světě duchů a, což bylo nejnebezpečnější, začal se ustanovovat v první stráži nebes. Někteří členové pozitivního stavu nebe, jsoucí tehdy v ohromné menšině, začali ztrácet pravou perspektivu duchovního stavu věcí a v tomto zatemnění byli blízko tomu, aby podlehli negativnímu stavu. Jestliže by se dovolilo, aby se tak stalo, veškeré Stvoření by bylo zničeno a negativní stav by svou věc vyhrál. Je nutno si uvědomit fakt, že nebesa pozitivního stavu zaujímalá pozici Niterné mysli Stvoření, kde nastává Život z Nejvyššího. Nebesa ze své role a pozice přirovnatelné k Niterné mysli přenášela Božský život od Nejvyššího zbylému Stvoření a všemu žijícímu, ať se nacházelo kdekoli, dokonce i v nejhlubších, nejnižších peklech, takže jestliže by negativní stav uspěl v překonávání a dobývání nebes, jak se již k tomu chýlilo, přenášení života by bylo udušeno a zničeno a přijímání Života ve formě sentientních entit a bytostí by nikde nemohlo přetrvat. Přestal by existovat každý a vše. Avšak členové negativního stavu a lidé na Zemi, jakož i členové pozitivního stavu, si v té době tento fakt neuvědomovali, protože žádné náležité poznání povahy negativního stavu neexistovalo. Jedině Nejvyšší měl takovou znalost a schopnost zabránit takovému příšernému ovládnutí a zničení života negativním stavem. Bylo tudíž nutné, aby se Nejvyšší inkarnoval na planetu Zemi a každému ve Svém Stvoření zobrazil příkladem pravou povahu negativního stavu a ukázal každému cestu ven z negativního stavu prostřednictvím postupného uznání Ježíše Krista jako Spasitele, vyznáním vlastních hříchů, pokáním, požádáním o milosrdenství a odpuštění a o přijetí touhy změnit se.

Protože pravá povaha negativního stavu je založena na nevědomosti a spoléhání se na zevní faktory bez žádného ohledu na cokoli niterné, každá snaha vysvětlit negativní stav niternými, nebeskými pojmy bez jakýchkoli příkladů a ilustrací v zevnějších jazycích zevnějších, by minula svůj terč a lidé by ji nikde nebyli schopni pochopit a přijmout. Konec konců negativní stav vznikl v tom nejzevnějším. Tudíž jeho náležité pochopení a cesta ven z něho se mohou poznat zevními nástroji. Nástroje

zevnějšností jsou konkrétní ilustrace a živoucí příklady.

Takže bylo nutné, aby se Nejvyšší osobně stal takovou ilustrací a živým příkladem pro všechny. A jelikož takové ilustrace a příklady jsou možné a nutné jen na téže úrovni a místě, kde vznikl a panuje negativní stav, bylo nutno, aby se Nejvyšší inkarnoval na této planetě, kde konkrétnost, hmatatelnost a zvnějšnění je ve své konkrétnosti nejkrajnější. Z této pozice byl Nejvyšší s to každému odhalit pravou povahu negativního stavu a nastínit cestu ven z něho.

Že pravé poznání negativního stavu nebylo tehdy k dispozici dokonce ani lidem v pozitivním stavu, je velmi zjevné z jazyka Ježíše Krista, který používal pro Svá vysvětlení negativního stavu a při ukazování cesty ven z něho osobním příkladem. Jak každý ví, Ježíš Kristus hovořil většinu času v přirovnáních a souvztažnostech. To je univerzální řeč, které rozumí každý v pozitivním stavu Stvoření. Negativní stav této řeči nerozumí, ale namísto toho má příklad dle života zobrazeného Ježíšem Kristem během období Jeho/Jejího pokušení pseudotvůrci, kdož jsou v Bibli Svaté nazýváni ďábly a satany.

Je zde třeba si uvědomit, že prvním krokem ve spasení je spasení těch v pozitivním stavu, kteří byli ohroženi negativním stavem. Z toho vyvěrá nutnost hovořit v přirovnáních a sestoupit do pekel za účelem podrobení a uzamčení pseudotvůrců a stát se nejzazším Pánem pekel. Že toto přesně provedl Nejvyšší; je zjevné z toho, co Ježíš Kristus říká ve Zjevení Ježíše Krista v Bibli Svaté, kapitola 1, verš 18:

„Já jsem Ten, kdo žije a byl mrtev, a hle jsem naživu věčně. Amen. A mám klíče podsvětí i smrti.“

Z tohoto verše je nyní velmi zřejmé, co Ježíš Kristus podstoupil a jakým druhem pekelného rozpoložení a stavu musel projít, aby zachránil navždy Život. Z tohoto verše je též velmi zřejmé, že se stal nepochybným vládcem, velitelem a pánem všech pekel, jelikož mít klíče podsvětí a smrti znamená úplně ovládat veškerý negativní stav. Samotným tímto krokem se zajistil nepřerušovaný tok života. Nikdo již nikdy nikde nebude pod hrozbou věčné smrti, jak tomu bylo v době inkarnace Ježíše Krista na planetě Zemi.

Jakmile se tento nejdůležitější krok spasení završí, může nastat krok druhý. Nyní se mohou učinit veškeré snahy spasit lidi, kteří jsou v samotném negativním stavu a kteří jej milují a ztotožňují se s ním. Aniž by se prve neprovedl krok první, nebylo by možné spasit nikoho v negativním stavu. Tento druhý krok spasení je v procesu své aktivace a naplnění. Kolik mu zabere času, aby se toto provedlo, může být známo jen Nejvyššímu.

4. V Absolutním stavu absolutního rozpoložení Nejvyššího existuje Absolutní znalost všeho včetně povahy negativního stavu. Avšak v tomto rozpoložení není přítomna žádná přímá soukromá, osobní zkušenost negativního stavu, protože je nemožné zakusit negativní stav někým, kdo je Absolutně pozitivní. To by vedlo ke ztrátě Absolutního stavu a Přirozenosti. Ztráta Absolutního stavu by měla za výsledek přerušení všeho života ve Stvoření a v zóně vymístění, protože Život může emanovat, být přenášen a podporován pouze ze svého Absolutního zdroje. Jestliže se tato Absolutní kondice Života odstraní tím, že se do sebe přijme něco, co není absolutní, ale jen relativní, a nejen to, ale něco, co odporuje samému Životu (toto je pravou podstatou negativního stavu - odporovat pravému Životu !), souběžně se odstraňuje veškerý Život. Takže život by přestal být a existovat a negativní stav by vyhrál svou věc.

Aby se tedy odhalila pravá povaha negativního stavu a dostala se pod vládu Absolutního zdroje Života - Nejvyššího, bylo nutné nejprve ho zakusit, být jím pokoušen a přímo se mu vystavit. To se provedlo způsobem, popsáním v jednom z předcházejících esejů, který pojednává o důvodech, proč Ježíš Kristus hovořil o Nejvyšším, Bohu – Otci, jako by byl dvěma oddělenými osobami, a ne Jedním Bohem Nedělitelným.

Nejvyšší ve Svém aspektu Absolutní pravdy z Absolutního dobra omezil Sám Sebe časem a prostorem, přijal fyzické tělo, původně zfabrikované pseudotvůrci, které Mu/Jí umožnilo přímou zkušenost negativního stavu, dovolujíc Mu/Jí tedy živě, konkrétně a živoucím příkladem zobrazit pravou povahu negativního stavu a ukázat cestu ven z něho. Toto je další důležitý důvod, proč bylo nutné, aby se Nejvyšší inkaroval na této Zemi ve formě Ježíše Krista.

5. V době inkarnace Ježíše Krista na této planetě bylo převládání negativního stavu takového rozsahu, že většina lidí ztratila svou perspektivu v tom, že existuje něco jiného než negativní stav. Za těchto podmínek se vyvinul a ustanovil sklon vnímat status quo této situace jako jedinou alternativu, která je k dispozici. Jestliže je negativní stav jedinou alternativou k mání, pak je jediným možným způsobem života. Negativní stav je tudíž fakticky pozitivní a dobru a vše ostatní je iluzí a neexistuje. Takový závěr vede nevyhnutelně k falešnému pocitu, že nikdo nemá svobodu volby.

Nebezpečnost této situace je obzvláště zřejmá, když negativní myšlenky a pochyby začnou vstupovat do myslí těch, kdo jsou v nebesích. V té době pseudotvůrci uspěli v nakažení členů pozitivního stavu - první strážce nebes - snažíce se, aby uvěřili, že není jiná alternativa než negativní stav a že negativní stav je fakticky stav pozitivní.

Kdyby pseudotvůrci ve svém podniku uspěli, členové pozitivního stavu v nebesích by ztratili svou svobodu volby a veškeré Stvoření by se zničilo, jelikož jeho život vyvěrá ze schopnosti každého svobodně volit ze své svobodné vůle. Takže svobodná vůle by se potlačila a nebylo by žádné volby. Bez této schopnosti volit by negativní stav vyhrál svou věc a každý by byl zničen. Proto bylo nutné, aby se Nejvyšší ve formě Ježíše Krista inkaroval na Zemi ve stavu úplného zotročení a svázanosti negativním stavem, aby se znovu nastolila lidská svoboda volby tím, že se jim dává alternativa Jeho/Její osobnosti a života - alternativa, kterou by mohli mít k negativnímu stavu. Jsa Absolutní svobodou a Nezávislostí, byl Nejvyšší pouze jediným, kdo mohl úspěšně a účinně ilustrovat a demonstrovat Sám ze Sebe a Sebou, že existuje lepší život, pozitivní život, život jiný než negativní stav. Tento pozitivní život je pravým životem, pravou alternativou negativního stavu, který je padělaným, bídným a mrtvým životem. Kvůli povaze negativního stavu byla tato ilustrace nutná konkrétním živoucím příkladem někoho, kdo je absolutně svobodný a Nezávislý. Nikdo jiný mimo tuto Absolutní kondici by nemohl provést takové poslání vzhledem k nejistou vlastní relativní kondice. Každá nejistota je zranitelným místem pro porážku negativním stavem, který se vyživuje na lidském zdráhání a nejistotě. Tudíž jedině někdo, kdo byl absolutně jistý a rozhodný, bez žádných znamení zdráhání a pochyb, mohl zobrazit a přinést veškerému Stvoření alternativu k negativnímu stavu Svým pozemským životem, chováním a osobností. Toto byl jeden z hlavních důvodů, proč bylo nutné, aby se Nejvyšší osobně dobrovolně inkaroval ve formě Ježíše Krista na této planetě.

6. V době inkarnace Ježíše Krista na planetu Zemi byla převaha a moc negativního stavu takového rozsahu, že většina lidí ve stvoření Nejvyššího včetně pozitivního stavu byla přesvědčena, že negativní stav je navždy a že každý je navždy uvězněn v jeho rozpoložení či stavu. Protože každý v té době věřil, že tomu má tak být, umožňovalo to každému uvěřit, že ať by učinil cokoli, ať by to sebevíce chtěl, ať by

okolnosti byly jakékoli, nemohl by na věčnost změnit svůj stav a rozpoložení. Tato situace je člena negativního stavu velmi vítaná, protože v lidech zabíjí každou motivaci se změnit či se vzdálit od negativního stavu. Takže je tu tendence zanechat vlastní snahy být dobrý, protože konec konců žádné úsilí nemůže překonat ustanovené pravidlo, že jedinec je navždy uzamčen ve svém rozpoložení a stavu.

Je velmi zřejmé, že tato situace je pro veškeré Stvoření velmi nebezpečná, protože překáží všemu a blokuje všechno úsilí lidí o duchovní pokrok, na němž je založen a zakládá se život Stvoření. Je-li někdo uzavřen navěky v negativním stavu nebo v jakémkoli jednom stavu vůbec, nemá žádnou příležitost pro změnu, povýšení se, zlepšení se, růst a pokrok. Tento postoj rezultuje ve stavu stagnace a scestnosti. Namísto toho, aby byl lepší a lepší sentientní entitou a bytostí, duchovněji sentientní entitou a bytostí, by tu byl sklon stát se horší a horší sentientní bytostí. Při takové situaci by negativní stav vyhrál svou věc a veškeré Stvoření a jeho žití by přestalo existovat.

Proto bylo nutné, aby se Nejvyšší Sám/Sama, kdož je Absolutně dynamický a Progresivní, inkarnoval ve formě Ježíše Krista na této Zemi a z pozice nevědomosti a omezení negativního stavu zrušil tuto situaci tím, že ukáže každému, že kdokoli v Něj/Ni věří a činí Jeho/Její Vůli, může se osvobodit a vymknout z každé pozice, i když je to v nejnižších a nejhlubších peklech. Vždyť proč by Ježíš Kristus chtěl sestoupit do pekel, pokud by neměl připravit cestu pro to, aby si všichni v peklech a každý jednou začali uvědomovat, že nikdo nemusí zůstat v žádné kondici na věčnost, pokud si tak nezvolí ze své svobodné vůle ? Posláním Ježíše Krista v peklech bylo kromě mnoha jiných věcí ustanovit kondici, která by nakonec, když bude pravá doba, později vedla k započetí druhého kroku Jeho/Jejího spasení, ke spasení každého v negativním stavu a všech jeho peklech.

Prvním důležitým krokem tohoto podniku bylo, aby se každému dostalo do vědomí, že nikdo není navždy uzamčen ve své kondici a stavu. Aby se ale takto učinilo, je nutné nejprve poskytnout lidem způsoby a prostředky, aby se vymkli ze svého současného rozpoložení a stavu.

Svou inkarnací na této planetě ve formě Ježíše Krista poskytl Nejvyšší každému ve všech místech prostředky a způsoby, jak zařídit právě toto. Bez tohoto kriticky závažného a důležitého aktu spasení Ježíšem Kristem, by byl každý přesvědčen, že každý je navěky odsouzen zůstat takovým, jaký je. Vždyť doposud neexistovala žádná cesta, jíž bylo možno provést změnu vlastního rozpoložení. Ježíš Kristus se Svými činy a příklady stal touto cestou. Nyní existuje cesta ven z každého rozpoložení bez jakékoli výjimky a výluky, dokonce i jestliže je to cesta ven z nejhlubších a nejnižších pekel.

7. V době inkarnace Ježíše Krista na této planetě měl převládající negativní stav úspěch při vkládání nesprávných idejí a chápání pravé Přirozenosti Nejvyššího čili Boha do myslí lidí. Je jen logické dojít k závěru, že je-li negativní stav jedinou existující alternativou - tedy je pozitivní, pak Bůh, Nejvyšší, je v zásadě této negativní povahy. Proto se Bůh vnímá jako hněvivý, žárlivý, krutý, nepřátelský, planoucí, krvežíznivý vrah, který s potěšením přináší lidem všemožná strádání a utrpení, obzvláště pokud Ho slepě nenásledují a neposlouchají. Jak lze vidět, Nejvyšší se zde popisuje a vnímá v lidských projekcích, které jsou projekcemi negativního stavu. To je nevyhnutelný závěr, když negativní stav převládá, protože takové je pojetí Přirozenosti Nejvyššího negativním stavem.

Smrtné nebezpečí takového pojmání Přirozenosti Nejvyššího spočívá ve faktu, že je-

li Nejvyšší takto negativní, pak toto je pozitivní způsob, a tudíž jeden by se měl snažit být něčím či někým podobným takovému Bohu. Takže takový druh pojmání se stává schvácením, ospravedlněním, racionalizací a omluvou pro všechna jsoucí a existující zla a nepravdy a pro jsoucno a bytí negativního stavu v obecnosti. Konec konců je to Bůh, kdo je negativní. A protože negativní v této konotaci je dobré a božské, je dobré a božské být zlý, negativní a být v nepravdách. Takováto situace dává negativnímu stavu nepochybnou moc, panství a vliv nad životy lidí a jejich dušemi.

Problémem v této situaci bylo, že pseudotvůrci začali mít úspěch s vkládáním těchto odporných myšlenek o pravé přirozenosti Nejvyššího dokonce i do některých členů pozitivního stavu nebes. Když tato situace nastala, bylo nutné - aby se veškeré Stvoření zachránilo od zničení (jestliže někdo konec konců přijme nepravdu, že Nejvyšší je negativní, nezůstává nic pozitivního, a jelikož pozitivní stav je samotným přenašečem Života z Absolutně pozitivního Zdroje Života - Nejvyššího, přestal by se veškerý život přenášet a každý by byl zničen) - aby se Nejvyšší osobně inkarnoval ve formě Ježíše Krista na tuto Zemi za účelem zobrazení pravé Přirozenosti Nejvyššího živoucím příkladem.

Takže poprvé Ježíš Kristus konkrétně a živě zobrazil a manifestoval živoucím, osobním příkladem, jaký je Nejvyšší, Jeho/Její pravou Přirozenost a to, na jaké bázi lze mít s pravým Nejvyšším vztah. Takže Ježíš Kristus Sám/Sama zobrazil, že Nejvyšší je Absolutní láska a Absolutní moudrost a že On je Absolutním milosrdenstvím, Odpuštěním a Soucitem a že je Absolutně pozitivním stavem neobsahujícím žádnou negativitu a že miluje každého do takové míry, že se Sám/Sama z pozice této Lásky a Moudrosti dokonce inkarnoval do negativního stavu, aby spasil každého od nesprávného pojmání pravé Přirozenosti Nejvyššího, a tak od nejzazší záhuby.

Jestliže by se někdo jiný než Sám/Sama Nejvyšší pokusil zobrazit pravou Přirozenost Nejvyššího, nebyl by s to uspět, protože by to bylo jen zprostředkováním, ale ne přímou ilustrací a zkušeností. Kdokoli menší než Nejvyšší by byl neúspěšný, protože všichni členové Stvoření by si museli učinit závěr, že Láska Boží není absolutní, jelikož Nejvyšší nepocituje, že Jeho/Její Stvoření není hodno Jeho/Její oběti a lásky. Vždyť jak se dokazuje láska ke druhému? Ochotou obětovat svůj život pro jiného, jestliže je to nutné. Jestliže se Stvořitel není ochoten obětovat za Své Stvoření, není Absolutní láskou. Pak je pojmání pravé Přirozenosti Nejvyššího negativním stavem správné. Za těchto podmínek nelze ustanovit žádný náležitý, láskyplný, laskavý, moudrý, osobní, intimní a věčný vztah s Nejvyšším. Jestliže by se žádný takový vztah nemohl ustavit, nemohl by si nikdo přivlastnit nic pozitivního. V takovém případě by každý byl odsouzen být v negativním stavu navždy.

Avšak ilustrací pravé Přirozenosti Nejvyššího a veškerého pozitivního stavu poskytl Ježíš Kristus, jako pravý Nejvyšší, každému ve Stvoření a v zóně vymístění věčnou alternativu k negativnímu stavu, čímž každému umožnil ustanovit láskyplný, osobní, laskavý, intimní a pozitivní vztah s Nejvyšším, jako s nebeským Otcem/Matkou/Bohem, Kdož se skutečně stará. Do té doby nebyl nikdo s to ustanovit takový vitální vztah s Nejvyšším.

8. Když Nejvyšší tvořil Své Stvoření, učinil věčný slib každému, kdo byl stvořen, že v jednom bodě času a prostoru se inkarnuje v zevní formě Stvoření, aby vešel ve známost ve všech aspektech Svého Stvoření od nejnižšího po nejvyšší včetně zóny vymístění. Tento slib byl nutnou podmínkou pro to, aby lidé byli dobrovolně stvořeni. Vždyť pozice, stav, rozpoložení, proces a duchovní pokrok u každého závisí na správném a smysluplném vztahu s Nejvyšším. Jinými slovy život jedince závisí na jeho vztahu s Nejvyšším.

Avšak problémem v této situaci bylo, že Nejvyšší je Absolutní a každý v Jeho/Její Stvoření je relativní k tomuto Absolutnímu. Naneštěstí nic z Absolutní přirozenosti nelze náležitě vnímat, rozeznávat, pojímat, chápat a vztahovat ze stavu relativního rozpoložení. Jedině Absolutní stav tak může učinit vzhledem k jinému Absolutnímu stavu. Ale žádné dva Absolutní stavy nemohou být a existovat, protože pokud by tomu tak bylo, navzájem by se vylučovaly. Žádný z nich by nebyl absolutní, a tedy by nic včetně Boha nemohlo existovat.

Aby však Stvoření bylo a existovalo, je nutné, aby každý ve Stvoření vytvářel vztah k Absolutnímu Nejvyššímu. Avšak jak se ustanoví vztah k někomu, kdo je Absolutnem, a nemůže tudíž být vnímán, objeven, pochopen či smyslově pocíťován v žádném relativním zkušenostním módu? Za těchto podmínek nelze ustanovit žádný náležitý vztah.

To je důvod, proč Nejvyšší před časem a prostorem učinil takový slib všem případným sentientním bytostem a entitám a všem, kdo měli být zfabrikováni v peklech, že, až bude doba nutná, Sám/Sama Sebe omezí časem a prostorem a přijme nějakou formu a kondici, která by každému ve Stvoření a v zóně vymístění umožnila ustanovit hmatatelný a zkušenostní vztah s Nejvyšším.

Jedním z nejmystičtějších a nejtajemnějších důvodů, proč bylo negativnímu stavu Nejvyšším dovoleno dojít svého dozrání, bylo, že to poskytlo Nejvyššímu příležitost splnit tento slib Jeho/Jejímu Stvoření a každému v jsoucnu a bytí, ať je to kdokoli a kdekoli se nachází.

Protože taková manifestace Nejvyššího musí být všezahrnující a ne výběrová, splnění tohoto slibu se muselo provést na úrovni, která je nejméně duchovní a nejvíce negativní. Inkarnace na kterékoli jiné úrovni kromě nejnegativnější by nebyla tím dílem, protože každý pod touto úrovní, v níž se Nejvyšší inkarnoval, by nebyl s to tuto úroveň vnímat či pojímat. U některých Lidí by tudíž byla vyloučena tato vitální a kriticky závažná schopnost mít vztah s Nejvyšším.

Na straně druhé je inkarnace Nejvyššího do nejnegativnější úrovně (planeta Země) všezahrnující, protože každý je s to vnímat, rozeznávat, chápat a dosáhnout této úrovně. Duchovním pravidlem zde je, že nejnižší úroveň může být a existovat pouze z úrovně nejvyšší, a tudíž každý v nejvyšších úrovních může snadno vnímat a rozeznávat vše v nižších úrovních, protože to z nich následuje nebo je k tomu v opozici. Avšak nic a nikdo v následujících či opačných úrovních nemůže vnímat někoho či mít přímý vztah s někým v předcházející či pozitivní úrovni. To je obzvláště pravdou o negativním stavu, který v podstatě popírá jsoucno a bytí pozitivního stavu. Aktem tohoto popírání negativní stav vylučuje sebe ze všech úrovní Stvoření, a tudíž nemůže vnímat vůbec nic z pravé přirozenosti Stvoření Nejvyššího. Na strana druhé může pozitivní stav snadno vnímat stav negativní, protože jeho jsoucno a bytí závisí od jsoucna a bytí pozitivního stavu. Cokoli je v závislé pozici, je vnímatelné a chápatelné každým, na kom je to závislé. Toto je důvodem, proč Nejvyšší zvolil inkarnovat se v nejnegativnější úrovni, kterou je pseudoplaneta Země, aby tak zahrnul všechny v pozitivním a negativním stavu za účelem splnění Svého slibu.

Takže přijal fyzické, lidské tělo původně zfabrikované pseudotvůrci. Tímto přijetím učinil Nejvyšší Své Božství také lidským. Doposud neexistovalo v Božské esenci a Substanci Přirozenosti Nejvyššího nic lidského. Skrze takovou lidskou formu se Nejvyšší stal viditelným, rozeznatelným, přístupným, dotknutelným, vnímatelným a hmatatelným všemi ostatními formami a manifestacemi na všech úrovních jsoucna a bytí včetně všech úrovní negativního stavu. Nyní se každý ve Stvoření a v zóně

vymístění může konkrétně, osobně, intimně a soukromě vztahovat k Nejvyššímu. Jakmile Nejvyšší učinil své Božské lidským skrze fyzický zrod do negativního stavu, bylo dalším důležitým krokem učinit tuto lidskou formu Božskou, aby se tato hmatatelná forma zachovala na věčnost. Bez tohoto kritického kroku by se nemohlo dosáti věčného zachování konkrétní formy Nejvyššího a mohla by se vrátit předešlá nežádoucí nehmatatelná situace a kondice. To by učinilo nemožným, aby následující cykly Stvoření Nejvyššího ustanovily tento vitální a kriticky závažný vztah k Nejvyššímu. Nejvyšší by se, jak se opakuje ještě jednou, stal nehmatatelnou, vzdálenou, nepřístupnou, nerozeznatelnou, nepochopitelnou a cizí Absolutní bytostí, o níž by žádná lidská mysl nemohla dosáhnout žádného pojetí.

To je důvod, proč bylo nutné učinit přijatou lidskou formu negativního stavu Božskou. Ale nic z negativního stavu nemůže být obsaženo v Božském, protože pak by to nebylo Božské. Proto Nejvyšší podrobil svou lidskou formu a její negativitu silnému pokušení pekly, jímž v průběhu svého pozemského života z tohoto lidského těla postupně vypuzoval všechna zla, nepravdy a negativnosti. Proces učinění lidského těla Božským byl Nejvyšším završen v okamžiku Jeho/Jejího vzkříšení.

Takže po vzkříšení vzal Nejvyšší toto lidské tělo, které bylo nyní učiněno Božským, se sebou a od té doby se každému ve svém Stvoření a v zóně vymístění jeví ve formě Ježíše Krista. Toto je důvod, proč Ježíš Kristus na rozličných místech evangelíí prohlašuje, že nikdo nemůže přijít k Otci, to jest k Nejvyššímu, než skrze Něho/Ni - to jest skrze Jeho/Její Božské lidství a lidské Božství.

Zakončením tohoto důležitého kroku splnil Nejvyšší svůj slib, který učinil před časem a prostorem všem budoucím bytostem a entitám ve svém Stvoření a v zóně vymístění. Toto je pravděpodobně jeden z nejdůležitějších důvodů, proč se Nejvyšší dobrovolně inkarnoval na tuto planetu ve formě Ježíše Krista.

9. Jeden z vitálních aspektů schopnosti negativního stavu být a existovat spočívá v nerovnosti, sebevylučnosti, sebeospravedlnění, parcialitě a přednostním zacházení. Tyto aspekty negativního stavu dávají popud vzniku mnoha národů, ras, tříd, skupin, náboženství, filosofí a jejich diskriminací, jakož i diskriminaci pohlaví.

Za této situace a kondice začal převládat velmi nebezpečný názor, že Nejvyšší dává přednost jednomu národu před druhým, jedné rase či třídě před druhou, jednomu pohlaví před druhým (obzvláště mužům před ženami), jednomu náboženství a filosofii před druhým atd. Takže zdroj vši diskriminace, stranickosti, nespravedlnosti a nerovnosti byl umístěn a promítnut do Nejvyššího.

Za těchto okolností negativní stav vzkvétá, pokrokově se vyvíjí a roste geometrickou řadou ve své moci a panování. Lidé mají sklon ospravedlňovat, omlouvat a racionalizovat svou nenávist, diskriminaci, rasismus, zlobu a podobné záležitosti, protože věří, že Nejvyšší je také takový. Taková situace je nesnesitelná, protože činí pro každého nemožným, aby měl náležité a správné chápání pravé Přirozenosti Nejvyššího a ustanovil s Ním/Ní a s každým jiným v Jeho/Její Stvoření náležitý vztah. Pokud by tato situace měla pokračovat, veškeré Stvoření by nakonec bylo zničeno.

Proto se Nejvyšší ve formě Ježíše Krista dobrovolně rozhodl inkarnovat na Zemi, kde tato filosofie panuje, a manifestovat a ilustrovat živým příkladem, že Bůh je nestranný a že každého ve veškerém Stvoření a na všech úrovních zóny vymístění miluje stejně bez ohledu na to, jak dobrý či zlý je, jaké rasy, pohlaví či třídy je nebo k jaké rase, pohlaví či třídě náleží a bez ohledu na to, je-li lidským tvorem, mužem, ženou, démonem, ďáblem či satanem nebo pekelným tvorem, a že toto pociťování nerovnosti

nepochází z Přirozenosti Nejvyššího, ale od příjemců lásky a Moudrosti Nejvyššího. Odlišnost není v Nejvyšším, Kdo je Absolutní láskou a Absolutní Moudrostí a pro něhož je vše rovné, ale v samotných bytostech, entitách a věcech, které jsou umístěny v odlišných stavech, kondicích, úhlech, percepčních a recepčních módech Lásky a Moudrosti Nejvyššího. To lze pěkně ilustrovat slovy Ježíše Krista, jak je zaznamenalo Evangelium dle Matouše, kapitola 5, verš 45:

„Neboť On dává Svému slunci vycházet nad zlé i na dobré a sesílá déšť na spravedlivé i na nespravedlivé.“

Takže obrazně řečeno to není Slunce, které způsobuje odlišné reakce, jelikož svítí stejně na vše a na každého, ale je to příjemce slunečních paprsků, který odlišně reaguje na jejich vliv.

Mise a ilustrace Ježíše Krista v tomto i všech ostatních aspektech vedla k opětovnému nastolení náležitého chápání toho, kde spočívá pravá odpovědnost sentientních životů. Jestliže před tím byl Bůh obviňován ze všeho, je v současnosti velmi zřejmé, že to není Bůh, kdo způsobuje lidské strádání a utrpení, ale lidé sami tím, že si zvolili zaujmout nesprávnou a nedostatečnou pozici vzhledem k Nejvyššímu a negativnímu stavu.

Toto náležité chápání dostává vše do správné a pravé perspektivy a dává ohromný nástroj a odpovědnost, aby se vyšlo ven z negativního stavu způsoby a prostředky, které ilustroval, demonstroval a do lidské pozornosti uvedl Nejvyšší. To je další důležitý důvod, proč se Nejvyšší ve formě Ježíše Krista dobrovolně inkaroval na této Zemi.

V závěru této kapitoly je důležité zdůraznit každému čtoucímu tuto knihu, kdo je tak laskav, že tak činí, že jako u všeho ostatního existuje přesahující chápání důvodů inkarnace Nejvyššího na této Zemi, které je nad tím, než co se odráží v těchto devíti bodech. Avšak v současné době nemohou být zjeveny. Až doba dozraje, pak je Nejvyšší zajisté odhalí.